

И ето че една тъмна нощ Глупянь събралъ вѣрни хора, промъкналъ се въ стаята на дърваря и открадналъ сребърния му глигански жбъ. А на сутринята отишълъ при царя и му рекълъ:

— Милостиви господарю, твоята добрина и щедростъ се славятъ отъ всички твои поданици. Но пита се, съ какво ти отплащатъ тия, къмъ които ти си така щедъръ и великодушень? Интересно е, напимѣръ да се знае, дали оня дивъ, неблагодарень дърваръ пази още сребърния жбъ като знакъ на вѣрни и добри чувства къмъ Ваше Величество.

— Разбира се, че го пази! — отвърналъ царьтъ и заповѣдалъ да повикатъ дърваря.

— Кжде е жбътъ, който получи отъ мене въ знакъ на вѣчно приятелство и царска милость? — попиталъ царьтъ, когато дърварьтъ се явилъ въ подножието на трона.

— У мене е! — отговорилъ самоувѣрено дърварьтъ и отишълъ да го донесе.

Отишълъ той, но вече не се върналъ. Той разбралъ, че съ старитъ и хитри царедворци не може лесно да се излѣзе на глава, махналъ съ ржка и, незабелязанъ отъ никого, си отишълъ пакъ въ гората.

— Повѣрва ли сега, милостиви господарю? — казалъ лукавиятъ Глупянь, когато станало явно, че дърварьтъ е избѣгалъ. — Видѣ ли какъ ти се отплащатъ нѣкои хора за твоята добрина и великодушие?

Замислилъ се царъ Борянь, изгледалъ изпитателно съветника си и изведнажъ извикалъ така гърмовито, че мраморнитъ стени потреперили:

— Да не се казвамъ царъ Борянь, ако ти, дърта лисицо, не си забъркалъ цѣлата тая история!

Разтрепералъ се отъ царския гнѣвъ глупавия Глупянь, и така се разтрепералъ, че за обща изненада изподъ дрехата му падналъ сребърния глигански жбъ.

— Веднага го вържете и го изгорете живъ предъ очитъ на народа, та всѣки да види какъ царъ Борянь наказва подлостъта! — извикалъ царьтъ.

Глупянь билъ вързанъ и още сщия денъ изгорень предъ очитъ на цѣлия народъ.

А самъ царьтъ тръгналъ въ гората да търсивѣрния си приятель. Напраздно кръстосвалъ обширната гора — дърварьтъ сякашъ билъ потъналъ въ земята. Разправятъ дори, че и до днесъ царьтъ скита изъ гжститъ пушинаци на гората, вече съвсемъ остарѣлъ, съ дълга